NORAKSTS
Lieta Nr.A42860609
A00150-10/39

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rēzeknē 2010.gada 30.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis S.Linkevičs

piedaloties pieteicējam – *A.S.*,

atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Ieslodzījuma vietu pārvaldes pārstāvim *A.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.S.* pieteikuma par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 7000 apmērā saistībā ar Daugavpils cietuma faktisko rīcību, nesniedzot pieteicējam atbildes uz iesniegumiem un sūdzībām un pienākuma uzlikšanu Ieslodzījuma vietu pārvaldei sniegt pieteicējam atbildi par sākotnēji iesniegto sūdzību.

Aprakstošā daļa

[1] *A.S.* (turpmāk arī – pieteicējs) 2009.gada 5.janvārī vērsās Ieslodzījuma vietu pārvaldē (turpmāk arī – atbildētāja vai Pārvalde) ar 2008.gada 18.decembra sūdzību (reģ.Nr.S/17), kurā *A.S.* norādīja uz to, ka 2008.gada 16.septembrī viņš vērsies ar sūdzību pie Daugavpils cietuma priekšnieka par Daugavpils cietuma amatpersonas rīcību, viņaprāt, iznīcinot pieteicēja 2008.gada jūnijā noformēto iesniegumu ar lūgumu atļaut saņemt pienesumā televizoru. Tomēr atbilde uz pieteicēja 2008.gada 16.septembra sūdzību it kā netika sniegta. *A.S.* 2008.gada 18.decembra sūdzībā norādīja, ka 2008.gada 13.novembrī *A.S.* atkārtoti vērsās ar analoģisku sūdzību pie Daugavpils cietuma priekšnieka, bet viņa sūdzība atkal tika atstāta bez izskatīšanas. Līdz ar to *A.S.* lūdza atlīdzināt nodarīto kaitējumu Ls 750 apmērā, kā arī sodīt vainīgos.

Vienlaicīgi ar 2009.gada 5.janvarī saņemto *A.S.* 2008.gada 18.decembra sūdzību, 2009.gada 9.janvārī Pārvaldē no Specializētās vairāku nozaru prokuratūras tika saņemta vēl viena *A.S.* 2008.gada 18.decembra sūdzība (reģ.Nr.S/66), kas pēc satura bija identiska ar 2009.gada 5.janvārī saņemto *A.S.* sūdzību. Līdz ar to, pamatojoties uz Iesniegumu likuma 6.panta otro daļu, tika nolemts apvienot divas *A.S.* sūdzības vienā.

[1.1] Ņemot vērā *A.S.* sūdzībā minēto, Pārvalde veica *A.S.* sūdzības minēto apstākļu pārbaudi, ar Pārvaldes 2009.gada 13.februāra vēstuli Nr.1/17-S/17/66 informējot *A.S.* par to, ka ir nepieciešams veikt papildu pārbaudi, līdz ar to, atbilde tiks sniegta saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk APL) 64.panta otrajā daļā noteikto.

[1.2] 2009.gada 17.februārī Pārvaldē tika saņemts pieteicēja 2009.gada 16.februāra iesniegums, kurā *A.S.* norādīja, ka visi jautājumi viņam tika izskaidroti, līdz ar to viņš atsauca abas iepriekšminētās sūdzības. Pamatojoties uz šo iesniegumu un ņemot vērā to, ka Pārvaldei nebija pamata apšaubīt *A.S.* iesnieguma patiesīgumu, *A.S.* 2008.gada 18.decembra sūdzības, kas tika saņemtas 2009.gada 5.janvārī (reģ.Nr.S/17) un 2009.gada 9.janvārī (reģ.Nr.S/66), tika atstātas bez izskatīšanas. Par šo lēmumu ar 2009.gada 20.februāra vēstuli Nr.1/17-S/17/66 Pārvalde informēja *A.S.* personīgi.

[1.3] 2009.gada 12.martā Pārvaldē tika saņemti divi *A.S.* 2009.gada 26.februāra iesniegumi, kas tika pārsūtīti no Specializētās vairāku nozaru prokuratūras. Iepazīstoties ar iesniegumu saturu, Pārvalde konstatēja, ka vienā iesniegumā *A.S.* sūdzējās par Pārvaldes faktisko rīcību, nesniedzot atbildi pēc būtības uz viņa 2009.gada 5.janvāra un 9.janvāra iesniegumiem un lūdza atkārtoti izskatīt viņa sūdzību, pievienojot iesniegumam sākotnējo sūdzību (otrais 2009.gada 26.februāra iesniegums), kurā *A.S.* sūdzējās par Daugavpils cietuma (pēc 2008.gada 1.novembra apvienošanas - Daugavgrīvas cietums) administrācijas faktisko rīcību, nepieņemot 2008.gada 15.septembrī *A.S.* piegādāto televizoru un nesniedzot atbildes uz *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra iesniegumiem. Turklāt *A.S.* 2009.gada 26.februāra iesniegumā lūdza veikt pārbaudi un sodīt Daugavgrīvas cietuma priekšnieku, kā arī atlīdzināt ar Daugavpils cietuma administrācijas rīcību nodarīto personisko un morālo kaitējumu Ls 7000 apmērā.

[1.4] 2009.gada 9.aprīlī Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks pieņēma lēmumu Nr.1/17-S/1172, ar kuru atteica izdot administratīvo aktu par personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[2] Nepiekrītot Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka 2009.gada 9.aprīļa lēmumam Nr.1/17-S/1172, pieteicējs 2009.gada 19.februārī Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu, kurā lūdz atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 7000 apmērā saistībā ar Daugavpils cietuma faktisko rīcību, nesniedzot pieteicējam atbildes uz iesniegumiem un sūdzībām un pienākuma uzlikšanu Ieslodzījuma vietu pārvaldei sniegt pieteicējam atbildi par sākotnēji iesniegto sūdzību.

A.S. nav saņēmis atbildes uz viņa sūdzībām.

Pieteicējs norāda, ka savas sūdzības atsauca draudu dēļ. Pieteicējs atrodas pilnīgā atkarībā no atbildētāja, viņam nekas cits neatlika, kā atsaukt savas sūdzības, lai turpmāk izbēgtu ļaunprātīguma izpausmi.

Pieteicējs par radīto morālo kaitējumu lūdz kompensāciju Ls 7000 apmērā.

[3] Ieslodzījuma vietu pārvalde lietā sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteicēja pieteikumu neatzīst.

Atbildētāja norāda sekojošus apstākļus.

[3.1] Pārbaudes gaitā tika konstatēts, ka Daugavgrīvas cietuma rīcībā nebija *A.S.* 2008.gada jūnija iesnieguma par atļauju saņemt pienesumā televizoru. Tomēr, Daugavgrīvas cietuma rīcībā bija *A.S.* 2008.gada 1.jūnija iesniegums ar lūgumu nodot cietuma noliktavā sabojāto televizoru „Gorizont". Turklāt, Daugavgrīvas cietuma administrācijā nav reģistrētas *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra sūdzības. Līdz ar to, ir secināms, ka *A.S.* ar attiecīgām sūdzībām pie cietuma administrācijas nav vērsies, jo Pārvaldei nav pamata apšaubīt Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtas informācijas patiesīgumu, kā arī Pārvalde nesaskata nolūku *A.S.* sūdzību iznīcināšanā un nepatiesu ziņu sniegšanā.

[3.2] Turklāt „tiesu prakses izmantošana juridiskās argumentācijas procesā ir viena no argumentācijas metodēm, jo to pieprasa vispārīguma princips" (*Juridiskās metodes pamati. Rakstu krājums. Dr.habil.iur., profesora Edgara Meļķiša zinātniskajā redakcijā, Rīga, 2003. izdevējs BOSIA „Ratio iuris" - 217.lpp.*). Pārvaldes ieskatā, „policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot dienesta pienākumus, ir piešķirama augstas ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi" (*Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā Nr.AA-13-05/5 un 2005.gada 9.decembra spriedums lietā 666-05/5*). Pārvaldei šādu pierādījumu par amatpersonas darbībām nav.

Turpretī, atbildētājas rīcībā ir informācija par to, ka *A.S.* 2008.gada 15.septembrī iesniedza iesniegumu Daugavgrīvas cietuma administrācijai ar lūgumu saņemt pienesumā televizoru. Daugavgrīvas cietuma priekšnieks izskatīja *A.S.* 2008.gada 15.septembra iesniegumu un apmierināja *A.S.* lūgumu, atļaujot saņemt no brīvībā esošām personām

televizoru. Pamatojoties uz minēto atļauju, Daugavgrīvas cietumā 2008.gada 29.septembrī no *I.P.* tika pieņemts pienesumā televizors ,,Daewoo". Bez tam 2008.gada 18.septembrī *A.S.* iesniedza Daugavgrīvas cietuma administrācijai iesniegumu ar lūgumu nodot brīvībā esošai *I.P.* sabojāto televizoru ,,Gorizonts", kas, pamatojoties uz *A.S.* 2008.gada 1.jūnija iesniegumu, atradās Daugavgrīvas cietuma noliktavā. Uz 2009.gada 6.aprīli sabojāto televizoru neviens no Daugavgrīvas cietuma noliktavas arī neizņēma.

Pamatojoties uz *A.S.* 2008.gada 10.novembra iesniegumu par televizora saņemšanu lietošanai dzīvojamā kamerā, 2008.gada 14.novembrī *A.S.* no cietuma noliktavas izsniegts televizors ,,Daewoo".

[3.3] Par 2009.gada 16.februāra iesniegumu, ar kuru pieteicējs atsauca savas 2009.gada 5.janvāra un 2009.gada 9.janvāra Pārvaldē saņemtās sūdzības, un to, ka pieteicējs atsauca savas sūdzības, būdams psiholoģiski iespaidots no Daugavgrīvas cietuma administrācijas puses, Pārvalde paskaidro, ka 2009.gada 16.februārī Uzraudzības daļas vecākais inspektors izsauca *A.S.* uz pārrunām sakarā ar sūdzību par televizoru nepieņemšanu pienesumā 2008.gada 15.septembrī. *A.S.* tika izskaidrots, ka viņa sūdzībām nav pamata, jo viņa rīcībā bija divi televizori. Viens atradās Daugavgrīvas cietuma noliktavā, jo bija sabojāts, un minēto televizoru no noliktavas brīvībā esošas personas pamatojoties uz 2008.gada 18.septembra iesniegumu neizņēma. Savukārt, 2008.gada 29.septembrī pienesumā saņemtais televizors pēc *A.S.* 2008.gada 10.novembra rakstiskā lūguma tika izsniegts viņam lietošanai dzīvojama kamerā. Līdz ar to, *A.S.* pilnā apjomā tika nodrošinātas Latvijas Sodu izpildes kodeksa 40.pantā noteiktas tiesības. Pēc minēto faktu izskaidrošanas *A.S.* labprātīgi un pašrocīgi pieteicās iepriekš rakstīto sūdzību atsaukšanai.

[3.4] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Pārvaldes ieskatā nav pamata morālā kaitējuma atlīdzināšanai pieteikuma daļā par Daugavgrīvas cietuma faktisko rīcību, nesniedzot atbildes uz *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra sūdzībām, jo konkrētajā situācija nepastāv prettiesiskā faktiskā rīcība, par kuru, saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma, privātpersonai ir tiesības prasīt atlīdzinājumu, jo *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra sūdzības Daugavgrīvas cietuma administrācijā netika saņemtas. Kā arī nav pamata atkārtoti izskatīt *A.S.* sākotnēji iesniegto sūdzību par Daugavgrīvas cietuma administrācijas rīcību, nepieņemot 2008.gada 15.septembrī *A.S.* piegādāto televizoru un nesniedzot atbildes uz viņa 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra iesniegumiem, un sniegt atbildi uz to, jo faktiski ar Pārvaldes 2009.gada 9.aprīļa lēmumu NM/17-S/1172 uz minētajiem iesniegumiem *A.S.* jau tika sniegta atbilde.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja prasījumu saskaņā ar pieteikumā norādīto motivāciju.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, balstoties uz administratīvajā aktā un paskaidrojumos norādīto motivāciju, un lūdza tiesu pieteikumu noraidīt.

Motīvu daļa

[5] Izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[6.1] Atbilstoši kvītij Nr.001662 *A.S.* ir nodevis televizoru „Gorizont" cietuma noliktavā (*lietas 78.lapa*).

[6.2] Daugavgrīvas cietumā 2008.gada 29.septembrī no *I.P.* tika pieņemts pienesumā pieteicējam televizors ,,Daewoo" (*lietas 75.lapa*).

[6.3] 2009.gada 13.februāra vēstulē Ieslodzījuma vietu pārvalde vēstulē Nr.1/17-S/17 informē pieteicēju, ka 2009.gada 5.janvārī (reģ.Nr.S/17) saņemta *A.S.* 2008.gada 18.decembra sūdzība, kurā pieteicējs sūdzas par Daugavgrīvas cietuma amatpersonas *A.V.*

rīcību un 2009.gada 9.janvārī (reģ.Nr.S/66) saņemta pieteicēja 2008.gada 18.decembra sūdzība, kas pārsūtīta no Specializētās vairāku nozaru prokuratūras, kurā *A.S.* sūdzas par Daugavgrīvas cietuma amatpersonas *A.V.* rīcību.

Atbildētāja vēstulē informē pieteicēju, ka, ņemot vērā, ka sūdzības ir vienāda satura, tās tiks izskatītas kā viena sūdzība un uz tām tiks sniegta viena atbilde.

Tāpat atbildētāja informē, ka nepieciešams veikt papildus pārbaudi un atbilde tiks sniegta saskaņā ar APL 64.panta otro daļu (*lietas 10.lapa*).

[6.4] 2009.gada 20.februāra vēstulē Ieslodzījuma vietu pārvalde vēstulē Nr.1/17-S/17/66 informē pieteicēju, ka sakarā ar to, ka 2009.gada 17.februārī Ieslodzījuma vietu pārvaldē tika saņemta *A.S.* 2009.gada 16.februāra iesniegums, kurā viņš atsauc 2009.gada 5.janvārī (reģ.Nr.S/17) saņemto 2008.gada 18.decembra sūdzību un 2009.gada 9.janvārī (reģ.Nr.S/66) saņemto 2008.gada 18.decembra sūdzību, iepriekšminētās sūdzības netiks izskatītas (*lietas 11.lapa*).

[6.5] 2009.gada 10.marta vēstulē Nr.4/3.332.-1490.09 Specializētā vairāku nozaru prokuratūra Ieslodzījuma vietu pārvaldei nosūta *A.S.* 2009.gada 26.februāra iesniegumus. Vienā iesniegumā *A.S.* sūdzas par Pārvaldes faktisko rīcību, nesniedzot atbildi pēc būtības uz *A.S.* 2009.gada 5.janvāra un 9.janvāra iesniegumiem un lūdz atkārtoti izskatīt viņa sūdzību, kā arī sākotnējo sūdzību (otrais 2009.gada 26.februāra iesniegums), kurā *A.S.* sūdzas par Daugavpils cietuma (pēc 2008.gada 1.novembra apvienošanas - Daugavgrīvas cietums) administrācijas faktisko rīcību, nepieņemot 2008.gada 15.septembrī *A.S.* piegādāto televizoru un nesniedzot atbildes uz *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra iesniegumiem (*lietas 65.-69.lapa*).

[6.6] 2009.gada 9.aprīlī Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks pieņēma lēmumu Nr.1/17-S/1172, ar kuru atteica izdot administratīvo aktu par personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu (*lietas 21.-25.lapa*).

[7] Novērtējot konstatētos faktiskos apstākļus kopsakarā ar pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem tiesas sēdes laikā, tiesa secināja, ka ir precizējams pieteicēja prasījums.

Tiesa secināja, ka lietā ir šāds prasījums: par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 7000 apmērā saistībā ar Daugavpils cietuma faktisko rīcību, nesniedzot pieteicējam atbildes uz iesniegumiem un sūdzībām un pienākuma uzlikšanu Ieslodzījuma vietu pārvaldei sniegt pieteicējam atbildi par sākotnēji iesniegto sūdzību.

Tiesa konstatē, ka tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka viņam pretenziju pret Ieslodzījuma vietu pārvaldi nav, viņam ir pretenzijas pret Daugavpils cietuma darbiniekiem.

Tiesa norāda, ka konkrētajā gadījumā jānoskaidro, vai Daugavpils cietuma faktiskā rīcība, nesniedzot pieteicējam atbildes uz 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra iesniegumiem, uzskatāma par iestādes faktisko rīcību.

[8] Iestādes faktiskajai rīcībai ir jāatbilst tām pašām pazīmēm, kurām atbilst administratīvais akts, tikai iestādes faktiskā rīcība ir vērsta uz faktisku nevis tiesisku seku radīšanu privātpersonai. Savukārt administratīvais akts atbilstoši APL 1.panta trešajai daļai ir arī lēmums par iestādei īpaši pakļautas personas tiesiskā statusa nodibināšanu, maiņu, izbeigšanu un šīs personas disciplināro sodīšanu, kā arī cits lēmums, ja tas būtiski ierobežo iestādei īpaši pakļautas personas cilvēktiesības.

Lai konkrētu lēmumu vai rīcību atzītu par izskatāmu administratīvā procesa kārtībā attiecībā uz iestādei īpaši pakļautām personām, nepieciešams konstatēt, ka ar konkrēto lēmumu vai rīcību būtiski tiek ierobežotas personas cilvēktiesības.

Tiesu praksē Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk arī – Senāts) vairakkārt ir norādījis, ka, izvērtējot cilvēktiesību ierobežojuma būtiskumu attiecībā pret konkrētu personu, ir jāņem vērā personas statuss, apstākļi, kādos konkrētā persona atrodas, un citi faktori, kas katrā konkrētā gadījumā var būt svarīgi, lemjot jautājumu, vai lēmums vai rīcība būtiski skar konkrētās personas cilvēktiesības (*sk.,*

piemēram, Senāta 2007.gada 14.februāra lēmuma lietā Nr.SKA-186/2007 7.punktu, 2007.gada 26.marta lēmuma lietā Nr.SKA-218/2007 6.punktu).

[9] Faktiskās rīcības jēdziens definēts APL 89.pantā. Atbilstoši minētā panta pirmajai daļai faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Iestādes procesuālās darbības (darbības, kurām trūkst galējā noregulējuma rakstura) nav faktiskā rīcība.

Atbilstoši APL 89.panta otrajai daļai faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa.

No minētajām tiesību normām izriet vairākas obligātas faktiskās rīcības pazīmes:

1) tā ir rīcība (darbība vai bezdarbība);

2) kuru veic iestāde,

3) publisko tiesību valsts pārvaldes jomā,

4) tā adresēta individuālai personai,

5) tai ir faktiskas sekas,

6) ar to personai tiek radīts tiesību vai tiesisko interešu aizskārums vai personai uz to ir tiesības,

7) tā nav tiesību akts,

8) tā ir vērsta uz āru,

9) tai piemīt pabeigtības (galīgā noregulējuma) raksturs.

Lai konkrētu iestādes rīcību varētu uzskatīt par tās faktisko rīcību ar no tā izrietošajām APL paredzētajām tiesiskajām sekām, jākonstatē visas iepriekšminētās pazīmes *(sk., Faktiskās rīcības jēdziens – pazīmes un to interpretācija. Tiesu prakses vispārinājums. Latvijas Vēstnesis, Jurista Vārds, 2007, Nr.1)*.

Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā Daugavpils cietuma darbībās nav pierādīta rīcība, kuru varētu uzskatīt par faktisko rīcību APL izpratnē, jo atbildētāja rīcībā nav konstatējamas visas faktiskās rīcības pazīmes.

[9.1] Pieteikumā un tiesas sēdē pieteicējs ir norādījis, ka Daugavpils cietuma administrācija nav sniegusi pieteicējam atbildes uz 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra iesniegumiem. Minētos iesniegumus pieteicējs bija rakstījis sakarā ar to, ka pieteicējam 2008.gada 15.septembrī pienesumā tika atnests televizors, bet to cietumā nepieņēma, jo nebija pieteicēja iesnieguma ar cietuma administrācijas atļauju televizora saņemšanai. Pieteicējs norāda, ka iesniegumu viņš bija rakstījis, bet tas nozaudēts cietuma darbinieku vainas dēļ.

Atbildētāja paskaidrojumā norāda, ka, veicot pārbaudi noskaidrots, ka Daugavgrīvas cietuma (pēc Daugavpils cietuma apvienošanas ar Grīvas cietumu) administrācijā nav reģistrētas *A.S.* 2008.gada 16.septembra un 2008.gada 13.novembra sūdzības. Līdz ar to, ir secināms, ka *A.S.* ar attiecīgām sūdzībām pie cietuma administrācijas nav vērsies, jo Pārvaldei nav pamata apšaubīt Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtas informācijas patiesīgumu, kā arī Pārvalde nesaskata nolūku *A.S.* sūdzību iznīcināšanā un nepatiesu ziņu sniegšanā.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 47^1.pantā noteikts, ka notiesātajiem, kas izcieš sodu cietumos un audzināšanas iestādēs nepilngadīgajiem, atļauts lietot televizorus un tranzistoru radiouztvērējus. Kārtību, kādā brīvības atņemšanas iestādēs atļauts lietot televizorus un tranzistoru radiouztvērējus, reglamentē Brīvības atņemšanas iestāžu iekšējās kārtības noteikumi, bet par šīs kārtības neievērošanu iestādes administrācija var televizorus un tranzistoru radiouztvērējus atņemt un nodot glabāšanā iestādes noliktavā vai atdot piederīgajiem vai personām, kas tos nodevušas lietošanā notiesātajam.

Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kartības noteikumi" 40.punkts noteic, ka saņemot brīvības atņemšanas iestādes administrācijas atļauju, notiesātie kamerās un koplietošanas telpas dienas kartībā noteiktajā laika var lietot personiskos radiouztvērējus, televizorus un tiem pievienojamās videospēles.

Tiesa konstatē, ka pēc atteikuma pieņemt pieteicējam 2008.gada 15.septembrī pienesumā atnesto televizoru, pieteicējs tika informēts par nepieciešamību uzrakstīt iesniegumu televizora saņemšanai pienesumā, ko pieteicējs arī izdarīja *(lietas 74.lapa)*, un 2008.gada 29.septembrī saņēma minēto televizoru.

No minētā secināms, ka Daugavpils cietuma darbinieki nelika nekādus šķēršļus pieteicējam televizora saņemšanai pienesumā, līdz ar to, pieteicējam pilnā apjomā tika nodrošinātas Latvijas Sodu izpildes kodeksa 47^1.pantā noteiktas tiesības tikai pieprasīja ievērot pienesumā atnesto atļauto mantu saņemšanas kārtību.

[9.2] Tiesa konstatē, ka 2009.gada 17.februārī Ieslodzījuma vietu pārvaldē tika saņemts *A.S.* 2009.gada 16.februāra iesniegums *(lietas 83.lapa)*, kurā viņš atsauc 2009.gada 5.janvārī (reģ.Nr.S/17) saņemto 2008.gada 18.decembra sūdzību un 2009.gada 9.janvārī (reģ.Nr.S/66) saņemto 2008.gada 18.decembra sūdzību. Minētajā iesniegumā pieteicējs ir norādījis, ka visi sūdzībās norādītie jautājumi ir atrisināti un viņam nav pretenziju pret Daugavgrīvas administrāciju.

Pārvalde paskaidro, ka 2009.gada 16.februārī Uzraudzības daļas vecākais inspektors izsauca *A.S.* uz pārrunām sakarā ar sūdzību par televizoru nepieņemšanu pienesumā 2008.gada 15.septembrī. *A.S.* tika izskaidrots, ka viņa sūdzībām nav pamata, jo viņa rīcībā bija divi televizori. Viens atradās Daugavgrīvas cietuma noliktavā, jo bija sabojāts, un minēto televizoru no noliktavas brīvībā esošas personas pamatojoties uz 2008.gada 18.septembra iesniegumu neizņēma. Savukārt, 2008.gada 29.septembrī pienesumā saņemtais televizors pēc *A.S.* 2008.gada 10.novembra rakstiskā lūguma tika izsniegts viņam lietošanai dzīvojama kamerā.

No minētā tiesa secina, ka pamatoti 2009.gada 9.aprīļa Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka lēmumā Nr.1/17-S/1172 secināts, ka pieteicējs labprātīgi pieteicās iepriekš rakstīto sūdzību atsaukšanai un 2006.gada 16.februārī uzrakstīja par to iesniegumu Daugavgrīvas cietuma priekšniekam.

Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja tiesas sēdē norādīto argumentu, ka viņš 2009.gada 16.februāra iesniegumu uzrakstīja būdams psiholoģiski iespaidots no Daugavgrīvas cietuma administrācijas puses.

Tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka par minēto psiholoģisko iespaidošanu, viņš nav sūdzējies. Tiesa uzskata, ka nav ticams fakts, ka pieteicējs nesūdzētos, ja attiecībā pret viņu būtu kāda psiholoģiskā iespaidošana.

[10] Pamatojoties uz sprieduma [9] punktā konstatēto, tiesa secina, ka ar lietas materiāliem nav konstatēts, ka atbildētāja veikusi prettiesiskas darbības pret pieteicēju, līdz ar to atbildētājas faktiskā rīcība nav atzīstama par prettiesisku.

[11] Saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Lai personai rastos tiesības prasīt materiāla, personiska vai morāla kaitējuma atlīdzinājumu APL noteiktajā kārtībā, ir jākonstatē prettiesisks administratīvais akts vai faktiskā rīcība, kas šos kaitējumus ir nodarījuši.

Tā kā konkrētajā gadījumā tiesa nav konstatējusi atbildētāja rīcības prettiesiskumu, tiesa atzina par noraidāmu arī pieteikumu daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 7000 apmērā.

[12] Tiesa konstatē, ka ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2009.gada 15.maija lēmumu pieteicējs daļēji atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu, pieteicējam tika noteikts samaksāt valsts nodevu piecu latu apmērā.

APL 126.panta trešā daļa (spēkā no 2009.gada 1.janvāra) noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā. No minētās normas izriet, ka personas atbrīvošana no valsts nodevas samaksas, iesniedzot pieteikumu vai apelācijas sūdzību, neatbrīvo personu no pienākuma samaksāt valsts nodevu gadījumā, ja pieteikums tiek noraidīts.

Saskaņā ar APL 124.panta pirmo daļu par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā(..) maksā valsts nodevu 20 latu apmērā

Ņemot vērā augstāk minēto, un to, ka pieteikums tiek noraidīts, no pieteicēja piedzenama valsts nodeva 15 latu apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt *A.S.* pieteikumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 7000 apmērā saistībā ar Daugavpils cietuma faktisko rīcību, nesniedzot pieteicējam atbildes uz iesniegumiem un sūdzībām.

Uzlikt par pienākumu *A.S.* trīs mēnešu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās samaksāt valsts nodevu 15 latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) S.Linkevičs

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ S.Linkevičs
Rēzeknē, 2010.gada 30.martā.